

[Finn Christensen.]

påskriften: „Sådan starter en epidemi“. Den sygedagpengeordning, vi har i dag, har i virkeligheden mange lighedspunkter med den plakat og den tekst. Sådan starter en epidemi, simpelt hen fordi vort dagpengesystem er forkert indrettet. Det kan ikke være rigtigt, at de, der har det hårdeste arbejde, fortsat selv skal bære risikoen, mens de, der har det behageligste og mest interessante arbejde, skal være dækket fra den første dag.

Hvis man endelig vil fastholde en karenstid, kan det efter min mening ikke gå an at afskaffe efterbetalingen for karensdage efter 3 ugers sygdom. Herved ville en hel del blive dårligere stillet, hvis de har længere sygdomsperioder, end de er i forhold til den ordning, vi kender i dag.

Efterbetaling for karenstiden er imidlertid også uheldig. Man kan ikke med rimelighed forvente, at folk skal gå på arbejde igen, umiddelbart inden de kan få efterbetalingen, når de dermed lider et betydeligt tab. Vi kan læse ud af mange sygestatistikker, at det er ganske påfaldende, hvor få mennesker der finder anledning til at melde sig rask på 14., 15. eller 16. dagen, når de derved sætter muligheden på spil for at indhente dagpengene for de første 6 karensdage, som i dag først kan udbetales efter 18. dagen.

Afskaffelsen af denne karenstid eller ventetid er efter flertallets opfattelse et meget stort skridt på vej mod ligestilling. Men jeg siger udtrykkelig også kun et skridt. Erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste i forbindelse med sygdom, ulykke og barsel er stadig væk begrænset til 90 pct. og stadig væk med et maksimum, som betyder, at mange almindelige lønarbejdere vil få en lavere dækning end de 90 pct. Men der vil med reformen være skabt det bedste grundlag for yderligere forbedringer, og vi må derfor bestemt afvise mindretallets forslag om, at man skal fastholde en karenstid og overlade det til arbejdsmarkedets parter at klare problemet ved de kommende overenskomster.

Der har under udvalgsarbejdet været en del drøftelse af den specielle problematik ved, at loven giver mulighed for, at en lønmodtager kan opnå dagpenge hos to arbejdsgivere. Der er ingen tvivl om, at den,

der i dag har ret til fuld løn under sygdom, bevarer denne ret ifølge lovforslaget, også selv om han har mere end én arbejdsgiver. Det gælder for funktionærer med to arbejdsgivere eller for den sags skyld for folketingsmænd, der samtidig uden for salen er funktionærer eller tjenestemænd. Jeg synes, det er en smålig betragtning, som nærmer sig hykleri, at det absolut nu ifølge mindretallets indstilling skal påses, at en almindelig lønmodtager ikke kan få mere end i alt ét maksimum, selv om dagpenge ydes samtidig fra flere arbejdsgivere.

Mindretallets ændringsforslag går ud på at fastsætte en sådan begrænsning. Men lad mig straks slå fast, at jeg ikke tror, det problem er så stort, som man har gjort det til. Mange af dem, der i dag har mere end én arbejdsgiver, vil høre til de såkaldte lavtlønsgrupper, som i mange tilfælde ikke med de to arbejdspladser tilsammen, de måtte have, vil komme op over maksimum. Dér, hvor problemet i virkeligheden findes, nemlig dér, hvor der kunne være tale om at udbetale to gange maksimum, stemmer den tankegang og filosofi, der ligger bagved her, ganske overens med det indkomstbortfaldsprincip og den ligestilling, vi sigter imod lønarbejdere, funktionærer og tjenestemænd imellem. Dette er i fuldstændig overensstemmelse med socialreformkommissionens målsætning, og den ønsker vi stadig væk at arbejde henimod.

Med indførelsen af arbejdsgiverperioden ønsker vi at gå i retning af fuld sygeløn, og så kan det ikke være rigtigt, at arbejdsgiveren skal tjene på, at lønmodtageren samtidig har anden beskæftigelse. Det stemmer heller ikke med, at vi i lovforslaget giver mulighed for, at en arbejdsgiver kan yde tillæg til dagpengene, der går op over maksimum, ved igennem overenskomstmæssige aftaler, f. eks. som det er sket inden for visse brancher, grupper og enkeltvirksomheder, at gå op på at yde fuld løn til lønmodtageren under sygdom. Sådanne ordninger findes allerede i dag. Det er ikke mere end et par dage siden, vi så Sunlightfabrikkerne omtalt i denne forbindelse, og hvor det blev understreget, at denne ordning ikke havde medført det, som så mange frygter, nemlig en voldsom stigning i sygedagene. Tværtimod kunne man fastslå, at man på denne